

Tervetuloa vitsitsikseen podcastiin. Minä olen Heikki Vilja, ja meillä on Viharaanaa käsikirjoittaja, ohjaaja Anna Dalman.

Meillä oli hirveä hyvä keskustelu ja äsken, mutta rei ei ole laittanut rekkiä päin.

Kerrataanko?

Kerrataan. Me puhuttiin siitä, että minä unohdin kertoa suhtaa videopodkasta. Tämä oli mun virhe, mä myönnän.

Ei se pitää haittaa, koska minä olen tähän jo tottunut, että minä en nykyään aina kuvataan, että vähän osas valmistautoa et laittomeen kiinaamaan.

Eikö se oikein hyvä muistutus mulle, koska sä sanoit, että kun Chrissi pyydettiin, niin hänelle tehtiin selväksi etukäin.

Kyllä, ja sitten esimerkiksi kun kuvauksiin tulee toimittajia, niin mä oon siitä muutaman kerran saanut pienet raivarit tuottajalle,

että kun siellä on varsinkin, vaikka siis kompedisiossa oli silleen neljä upeita naista ja semmoinen keitetty kannat oppa takissa, niin en keskellä.

Se on niin kuin epäreiluahsetelma, jos tullaan kesken sinne työpäivänne, kuka ei ole kertonut.

Sitten toimittaa silleen, mutta sekellä on valtaa.

Niin, niin sen pitää näyttää täältä.

Niin se on totta näyttelölle ei ole niin väli, koska ne kuitenkin vaihtaa siihen kohtaukseen ja valmiiksi.

Niin, kyllä.

Kaikki ei ole niin kuin kaljuimia.

Sen takia ehkä miehiä on siis niillä on lippalakkiaparta.

Niin, se olisi se.

Ne mun pitäisi varmaan sellaista lippalakkiaparta.

Se on kyllä totta, ei tarvinne.

Mä katsotaan lippalakin ja ostan parran.

Kyllä, niin päin se oli mä mennä.

No mut hei, nämä ihan alkuun tässä on vielä lähellä.

Miksi olko Venloja taas?

Kiitos.

Monta sulla nyt on.

Henkilökohtaisesti mulla on yksi.

Mutta sitten sarjoista.

Ehkä viisi.

Niin, aikuiset siis voitti nyt jokaiset.

Aikuiset voitti.

Ja sitten tuota...

Ei voittanut jokaista.

Viimeks voitti ohjois- ja käsikirjoitus.

Nyt voitti vain sarjo.

Ja nii, Volainen voitti kaikki.

Ai, niin totta kai, koska se vuosi, että jo Volainen on taas mukana.

Voi jännä, joo.

Voi jännä, niin Volainen on pikumppi, jos tekee jotain.

Onko se joku sopimus, että viiden vuoden välein vaan saa tehdä?

On, se on sama kuatel.

Mut siis sä oot voittanut sun henkilökohtainen.

On siis aikuiseten ohjaisesta.

Joo, kyllä.

No onneksi, olkoon siitäkin.

Kiitos.

Kiitos, kiitos.

Mutta se oli vaan tähän alkuun.

Mulla rupesi miettiin, että taisin, että mä tunnen sut kyllä jo jollain lailla.

Mutta mistä sä oot kotosin?

Missä sä syntyvät? Oot sä Helsingistä?

En, vaan Espostamme.

Esposta?

Joo, sieltä. Metsäespostamme.

Mikä on metsäespoa?

Sieltä...

Mä oon tullut koko ajan, ja niin on.

Joo, sen sä aika hyvin siitä vaan...

No niin.

Sorry, I'm sorry.

Mut ben, I'm sorry.

Kyllä se toimii sinne aluskin.

Me ei muistuta sanoa tätä käy.

Mitä huonoja me ollaan?

Anna Dalman poistui studiosta juuri.

Niin, nää tulee takaisin.

Minä oon Venlavoittaja ja täällä ollaan, sanotaan, Herranen.

Paskaamateri.

Metsäespoa. Mikä on metsäespoa?

No se on siellä vanhan Turuntien varrella kohti Nuuksiotasin.

Siinä on kutas sieltä.

Karhusuolta tai hirvisuolta.

Okei.

Sieläksä on tasunut...

Siellä mä oon asunut Teniikään asti, ja sitten mä muutin 17-vuotiaana tänne kallioon, kun mä tulin tänne kalliolluki.

Mistä sä eivän väki ja Iida Kröylun niitä tunnet niin pitkältä ajat sitten?

Iida mä tunnet jo siis ihan vauvasta saakka meidän isät on ystäviä.

Okei, niin, niin, niin.

Onko se sitten lähellä metsäespoa?

Onhan se Turuntien varrella se nummellakin.

Joo, itse siida asun espoossa lapsena, mutta me ollaan vanhempien kauttuutustuttu.

Niin.

Ja sitten jääty ystäviksi.

No sitten mä imette niitä tää, kun mä huomannut sisäänä Somessa, että tuotte siis tosi vanhoja kavereita, kaikki te kolme,

niin mä aina mietin, että mistä se eivä, että se on kuitenkin...

Eivä tuli sit lukiosta.

...hakunilla tai jostain ihan itävantaaltoa.

Eivä on niin kuin kallio lukiosta.

Hänen tutustui siellä, tuota tupakka paikalla,

tuote sinne, että on niin kuin paljon hausempi kuin kaikki muut yhteen.

No eivä on se laaja.

Munnopahkatutustus.

Tuli ylittänyt eivä aikana luki.

Kyllä se otti aikaan.

Tavallistui.

No niin, niin.

Mitä metsäespoossa tehtiin lapsen?

Leikittiin metsässä.

Mä oon aina naurattanut, kun tapaan ihmisiä, jotka eivät ole pääkaupunkiseudulta, jotka jotenkin niin kuin maalaisia,

niin on siis suurin osa ihmisistä ylipäätään.

On kaupunkilaisempia kuin minä.

Niin kuin siinä mielessä, että se oli lähellä, mutta se oli metsäs.

Niin, ei se nyt niin lähellä, että se nyt sieltä lähe kuitenkaan.

Käymme pyörällä keskustassa.

En todellakaan siis, kaikki reippureistut teineen olis siis nuuksia on.

Niin.

Kansallispuistuu.

Siellä oli tilasi.

Siellä oli tilasi.

Ei löydä kukaan.

Ei löydä kukaan.

Ei kyllä löydä kukaan.

No, mutta se on hyvä.

Okei, no oliko sinulla sitten, tuli mieleen tuosta, että oliko sinulla jo lapsena semmoinen niin kuin, että minusta tulee kirjoittajaa?

Kirjoittajaa?

Joo.

Kyllä.

Se oli tosi pienenä.

Okei.

Mä tees kentelin niin kuin, että mä osaan kirjoittaa jo silloin, kun mä en osannut.

Okei.

Mä leikin kirjaa.

Isä lapsena niin, että teitin.

Joo, ja sit mä opettelin, kirjoitin kolme vuotiaan ulkoa lasten kirjoisille, että mä esitin ihmisille, että mä osan lukeen.

Kun mä tiesin tarkalleen, mikä sana on milläkin sivulka.

Okei, miten sä sanoit ne ulkoa siis?

Mun isä oli hyvin kärsyvällinen, niin hän luusin ne mulle riittävämmä vain kertaa.

Tämä on ihan hyvä.

Joo.

Se on kattonut ihmeen lapsihan osan lukeen jo.

Joo, mutta mä kirjoitin päiväkirjaa ja tarinointia ja tämmöisiä tosi pienenä jo.

Okei.

Koulussa sitten erityisesti innostui.

Onko se käynyt siellä päiväkirjaklupilla lukemassa niin?

On kaks kertaa.

Olin piirjoi heikkilän kanssa yhdessä lavalla ja kerroi yksi.

Okei.

Joo, mä oon miettinyt, eiväankas mä juttelin tästä, mutta päiväkirjaklupi on siis sellainen, missä ihmiset lukee vanhoja teinien tai lapsuuden päiväkirjoja nyt.

Ja hän on kaikki varmaa hieman kiusallisia.

On.

On.

Mun mielestä erityis mausteena kiusallisuudelle on semmoisen kirjaali-aksi tai kirjoittajaksi toivo, vaan nuoren ihmisen päiväkirjat, jos on jotenkin sellainen tausta viree.

Voi kun joku lukisi joskus tämän, että ne on täynnä tositen kotain tällistä kamaa.

No varmaan, mitä muu vihko on täynnä vieläkin.

Mutta se on siis semmoista maailman ihanin klubi siis ja silleen ihana formaattisee, että ne on niin kuin osa onnisti tosi hulvattomia.

Mutta mun ei ollut niin kuin kauhean hauskoja muuta kuin siitä näkökulmasta, että ne yritti olla tosi syvällisiä.

Niin, ja nyt ne miettii, että ahattelin hänkin, että tännekin tuli ammattila, että ei ois uskonn.

Ne kotiin omille lapsissa ja kyllä teistä voi tulla laikka mitään.

Niin, juuri näin. Tää on se.

Niin, mutta se on ihan mielenkiintoisesta.

Sehän on se, että jotenkin hän ajattelee, kun näkee jotain tosi hyviä missä tahansa asiassa.

Ja sitten hän ajattelee, että ne on syntynyt tolleen.

Ja sitten silleen, että eihän mä rupeisin 16-vuotiaan soittaa kitarain.

Mä niinku sen, tekeksin jo tämmöiset näitä, ei ne on niin kauhean.

Ei.

Että se on vaan jossa vielä, että sen tietyn ajan tiettyynä vuosina.

Jotenkin hirveen kehityksellä hyväks.

Ja sitten tähän on siitä, että hän on ammatti siis nimenomaan se kirjoittamisosuus, että siinä hän vaan paranei, kun vanhenee.

Ja elämää kertyy.

Se ei ole sillä tavalla jotkun muut ammantit meidän alalla.
Niin.
Oika siidon naisia samalta.
Niin ojaa, mä oon mies se, ei kosken mua.
Niin sanoo.
Se on enempii se keskikäisten naisten ongelma.
Se on se.
Heille ei löydy mitään rooleja.
Ennen kuin ne on mummoja.
Ne pitää kirjoittaa ne roolit itse, niin se löytyy.
Niinpä, niinpä.
Miten se sitten kouluna muuta kuin päiväkirjateita kouluaikoina?
Siis lapsena, oliko sinulla harrastuksia?
Joo, mä voimistelin kilpaa.
Okei.
Siitä on ehkä tullut sitten sietokyky kilpailulliselle alalle.
Joo.
Ja sitten tota musiikkia kaikissa muodoissa.
Että semmonen niinku...
Oli vähän semmonen äärsyttävän, mitä Kallion lukio on täysellä.
Niin kuin Hicke extravertti.
Joo, joo. Niitä ei oo ihan helvetisti harrastuspisteitä.
Joo, joo.
Ja sitten niinku...
Vähän silleen pahis, mutta 9,3 keskiä.
Niin, no se on.
Joo, siellä on ihan se vaatio, että se pahisi.
9,3. Hyvän luo.
No olit se sun mielestä hauska.
Mä luin jonkun tämmöisen sun haastatteluun.
Siis kun tein mun suurta tutausta tutkimusta,
niin sinun oli se, että Luokan Pellen rooli oli varattu pojille.
Että ei ollut semmonen hauskuuttaja.
Toimittajan tulkinta varmasti kiinni minulla on sun usta,
mutta ei se haittaa. Kyllä mä sen takana se ei sun,
että ei ainakaan 90-luvulla on ollut.
Niin, mä uskon ihan samaan siis, että se varmasti...
En mä ollut kyllä hauska.
Kyllä mä yritin siis kaikkein olla silleen,
niin kuin eteerinen ja ihana ja silleen suosittu.
Niin, niin.
Enemmän kuin hauska.
Että kyllä mä yritin sitä selkeästi enemmän.
Ehkä mä olin sit niinku nokkeella,

jotain semmoista saattaa niinku kehittää,
kun ei ollut ikinä se kaikkein parhaana,
niin jotain piti yrittää.
Niin, jotain keksiin.
No sama, kun mä yritin olla hauska,
mutta sit mä huomasin, että
ei se kyllä auttanut siis naisten kanssa.
Ei kyllä auttanut.
Ei kaikkeina sanoa, että se on hirveän kiva.
On semmonen mukava ja hauska mies.
Sehän semmosen kaikki haluaa, niin...
Ei kyllä halunnut.
Ei kyllä millään lailla.
No, mutta sitten sä päädyit, menee kuitenkin.
Me just taitoin kellon käyntiin.
No niin, hyvä.
Se oli tässä hyvä, mutta meni tämän.
Laitan tohon ajan, että...
Ei mitään hajua sitten taas näissä muistimpanossa.
Unonin käyntistä kellon.
Okei, sä et ollut...
Sä olit eteärinä ja voimistelit kilpaan ja kiltaan.
Mä en todellakaan ollut eteärinä.
Se yritin olla eteärinä.
Niin, mä olisin tiedä tarkkaan...
Onko se eteärinä?
Eikö sä tarkoita sitä tosilleen?
Semmonen, niin kuin, live-tilersiin.
Niin, niin...
Tarvonsaamusta herrastaa.
Joo, hyviä.
Mutta mä en ikinä ollut.
Mä aina mä sellanen oon tapetin palasien kyynsien alle.
Kaikki ruvat tässä.
Niin kuuntelee, eikä it bussia.
Niin, että mä en ollut silleen eteärinä, mutta mä olisin halunnut ollaan ja semmonen jotenkin niin ku
herkkä ja syvällinen.
Ja sit sä et ollut?
En.
En ollut.
Onko sä sitten joudut sä kehittää eteärisyyttä?
Mä huomasin ehkä aika varhaisessa vaiheessa, että tämä ei niin ku tuu onnistuu, että mun täytyy
kokeilla jotain muuta, mikä on ehkä mulle vähän luontaisempaan.
Niin, että mä olin ehkä vähän enemmän sellainen, niin ku nää sä viisasteleva ja...

Niin.

Semmonen niin ku...

Se tuttuanna.

Niin.

Semmonen vesservisser.

Siinä olen hionnut huippus.

Okei.

No mut siis sä tähtäisit kallion lukio minkä takia?

Kiinnostikas sua siis esiintyminen tai...

Kirjoittaminen.

Kirjoittaminen.

Se kiinnosti, että mä ehkä vielä vähän yläasteella ja saatoin haaveilla esiin.

Tai emme tiiä haaveelliksi, mutta siinä oli joku elementti, joka kiinnosti.

Mutta sitten kun mä menin sinne kallion lukion ja huomasin kuinka paljon joku ihminen voi haluta esiinty,

että ei ehkä on niin ku mun juttu.

Plus mä oon tosi kontrollifriikki ja mulle ois ois ollu aina vaikee se rooli, että joku muu päättää.

Niin ja pitäisä päästää jotenkin vaan.

Niin.

Niin se...

Mä tajusin aika varhaa, että mä oon aika huono näyttelijä.

Mä tajunun vieläkään.

Se on sinä se jäi hyvä, että tajun sit sen aiemmin.

Sä et oo varmankaan.

Mutta miten sitten tota kallion lukio on niin tota 9, mitä?

Nelijä sulla oli keskianut.

Tai 9, 2, 3, jotain semmosia.

Tää selittää miksi mä en päässyt sinne.

Mun keskiarvoi 7,1 kun mä oon.

Niin siinä pitää olla aika paljon.

Siinä oli kyllä aika.

Siinä oli kyllä aika pieneveni.

Niin sä saat sen verran...

Sillä on ainakin ennen vanhaan sai sen verran pisteitä, kun oli se keskiarvo.

Joo, joo.

Eikä sinänsä...

Mä oon kuullut jälkeen, että miten sä koitsen kallion lukioon?

Niin ku...

Oliko se shocki?

Jos ajattat, että säkin muutit metsää Espoosta Helsinki, muutit sä ihan pakkaisu.

Mut muutitko asumaan tänne kallion?

Mä muutit sit lukion tokalioon.

Joo.

No mulla on ehkä sille semmonen puoli-boheemi perhe.

Mä oon niinku kommuniskasvanu.

Ehkä vähän sellaista niinku taiteilijaporukkaa.

Siin pyörin nyt.

Se ei ollu niinku täysin vieras maailmulle.

Joo.

Ja hyvin niinku vasemmistolainen tausta vanhemmilla ja muuta.

Et ehkä siellä oli enemmän samankalta siis perheesti ihmisiä,

niinku mitä Espoos oli ollu.

Siis asuutteko sitä Espoos kommunissa?

Joo.

Okei.

Mikä, millainen se oli?

Siellä oli siis mun täti ja sen vaihtuvat poika-ystäväti mun seerkkuu ylimmäskerroksessa.

Sitten mun meidän perhe kakkoskerroksessa ja mun isovelji ja kaikkisen kotopoispoitit ystävät oli kellä rekerroksessa.

Okei.

Siisti.

Siellä oli kahdeksan ihmistä ja parhaamalla avisiin viiskissa ja koira.

Okei.

Siinä kyllä mä ymmärrän, miksi sä sitten haluaisit tehdä kirjoittaa niinku jotenkin.

Niin joskus mä.

Oma rauha ei.

Ei tälläkin ollut vähän sellainen vähän saman tyyppin,

ei ihan tommonen mut siitä on samanlaista porukkaana vaan ne

joskus mietittiin, että tämmöisistä perheistä tulee toiteille.

Niin, mutta sen takia te varmaan olitte niimi omaan tutustuittakin.

Joo.

Siis tää voi olla se, mitäs teidän kuttu.

No meillä oli taas tällaiset voiheran ja aikaa.

Joo.

Mut se oli siis eläväistä ja ehkä vähän bohemia mut ihan turvallista kyllä.

Niin, niin.

Silleen niinku ei oo semmoinen.

No mut miten siin kapinoidaan sitä?

No just silleen, että mennään esimerkiksi herätyskokoukseen

ja kerrotaan kotona, että olin löytänyt Jeesuksen

ja haluan rippileirille.

Ja sitten mun, mä näin ku isän niskaliokset sillä on kiristynyt.

Ja sitten äiti on silleen, että no mut sehän on kiva, että sulla on arrastuksia.

Niin, niin.

Et se on maadotonta.

Mut siis löysit sen Jeesuksen siis.

Hyvin lyhyeksi aikaa.

Hyvin aikaa.

Sitten mä palasin ruotuun.

Okei.

Sit sä tai juuri sit?

Mut se on vähän vaikeeta.

Se on niinku tulemalla, tulemalla niinku konservatiivisen maksii kun omat vanhempansa, niin sit voi sellaisia vanhempia.

Mut eikö se on nyt matia?

Siis eikö se on vähän pakko ki olla niinku monella

mäkin mietin meidän lapsia, niin en nyt hirveesti pääse mua yllättää sit tässä.

Ei.

Se on totta.

Ja sit lapset tietysti on kaiken kaikkia vähän konservatiivisia, et se vastu ehkä tein niin ja se alkaa näkyy se, että mitä on oikeesti.

Joo.

Se on se niinku se eivän pelko, että yhtäkin rupeen löytyy kokoomuspahvisaulikaapistein.

Niin.

Kyllä se on.

Ja siis mun esimerkiksi tytär on hyvin sellaista.

Tykkää hirveesti kaikista perinteistä.

Joo.

Siis niinku rutiineista.

Niin no se on tavallaan.

Ne on rutinit, he ovat hirveen tärkeitä, koska niinkuin.

Niin no.

Ja mä haluisin, että jokainen päivä on aivan erilainen.

No niin se on, mut sit taas ymmärtää,

että se kaottisuus,

mikä niinku kuuluu tähän elämään,

ei välttämättä ole just lapsetiakset tavallaan,

että ne rutinit onneet.

Se on totta.

Niin niin, että mä en ole täysin antanut siis mennä, että ollaan, meillä on rutinit.

Joo, Joo, Joo.

Ei lastensuojelusta terve.

Siellä se pohemi.

Entinen kommuni hippii.

Mutta siis mä oman tyttäreni siis kasvuympäristö on huomattavasti konservatiivisempi kuin omani oli.

Niin oli.

Että kyllä mä oon niin kun selkeästi light-versio omaista vanhemista.

Asuksu vanhemmat vielä siellä Espos.
Niin ne on muuttanut siihen jäljellä.
Ei oo enää kommunis.
Mä oot saavutka mummoilakaan sitten meni sitten.
Ei.
Mutta on semmonen myös mummona semmonen äiti,
että aina kun Miina tyttäreni siis.
Häpeää jotenkin mua, niin mä sanon vaan,
että mietin kuka on mun äiti.
Niin.
Että se on semmonen niin kun aika moni hahmu.
Niin niin, että se on tavallaan,
että koko ajan miedontuu vähän.
Vähän miedontuu.
Että sitten ehkä Miina lapset eivät enää häpeää omaa äitiä.
Katsotaan.
Kyllä varmana häpeä.
Se on jotenkin kirjoitettu.
Okei, no mut Kallion lukio.
Siinä miks mä kysyn oli siis.
Mä muistan, että aikoinaan tehtiin stadialla.
Me ollaan siis opiskelut samassa koulussa.
Joo.
Niin tota, tehtiin tämmönen Kallion lukioon tämmösen tutki.
Joku tämmöinen esityksellinen tutkielma,
eli siis käytiin vähän tutustuu.
Mut siellä oli hirvee ongelma.
Ainakin siis ne puhuneen oppilaat silloin,
silleen kahden keskenet.
Ne oli aika paineistettu.
Nimenomaan sitä, että kaikki on jotenkin niin poikkeuksia
omassa peruskoulussaan.
Ja sitten kaikki laitetaan sinne Kallion lukioon,
jossa on ne huomaakin,
että ei ne ole erityisen hyviä koulussa
verrattuna mone muu.
Eikä ne ole välttämättä niin taiteedisiä kaan,
kun ne on luulua olevan.
Niin, oliko se semmonen niin kuin?
On se osittain.
Mä en ehkä osannut sitä silloin analysoida,
että se liittyy Kallion lukioon.
Jälkikäteen ehkä.
Mut mulle oli se itsenäistymis aika

paljon vaikeempaa,
kun varsinainen tei niinkään.
Et mä olin niinku 15-16-vuotiaan ihan tosi itse varmaan
eista mieltä, että mä voin tehdä niinku mitä tahansa.
Et se oli se lähempänä sitä 20-vuotiaan
ja se itsenäistymis aika on niin kuin paljon vaikeeta
ja vähän panikkihäiriö ja kaikkea semmoista.
Niin, se on voinut liittyä siihen,
että se on aika kilpailullinen se ympäristö.
Et sit mä hän kävin niinku neljäs vuodessa lukioista,
siinä neljäntenä vuonna,
mä taisin miten siisti paikka se Kallion lukioon,
koska oli tavallaan päässyt siitä jotenkin.
On ja ne verpos on ihan uskomattomat,
niinkuin se jotta sieltä ensinnäkin löytää totta kai hyvät kaverit,
mut sit vielä löytää niinkuin tekijä,
iso sattumaat sieltä tulee niitä bändejä.
Ei, ja sit ehkä vaikka myöhemmin
siellä stadiassa tai ylipäätään elämässä,
et on vaikka ollut sellaisessa tilanteessa,
että minun tekstejä luetaan ja ruoditaan ääneen
niinku ison ryhmän voimin,
niin se oli monille vielä tuo lammattikorkeakouluski
joka paikka. Siihen oli tavallaan jo tottunut.
Siihen oli niinku koulittu,
et se kirjallinen ilma suuhan oli sitä,
että niinku siellä on syöverit,
oksennetaan paperille ja sitten siellä on niinku
15 hyvin tota tiedostavaa,
tiedostavaa kanssa lukiollaista ruotimassa.
No ei kamalaa, hyvää luoja.
Mä muistin, mä kysyttein lukioissa jotain,
mä älä nyt merkitsin erikseen,
lukea mulle niin kuin, että mulla hävehtää niin paljon.
Vaikkien ei se ollut mitään erityistä.
Niin, mutta onhan se.
Ja sitten se on, mitä vähemmästä kokemuksta on siitä,
et saa palautetta tekstistä,
niin sitä vähemmän ymmärretään,
et sehän ei niinku sinua arvostelle.
Kyllä se tuntuu siltä saa.
Totta kai se tuntuu ja vieläkin tuntuu.
Mutta tota, joo, no tohon on hyvä,
koska siis mä mietin tätä,

että kun mä enikin päässyt sinne kalliulukion
ja menin suuterella lukioon,
jossa ei ollut kirveen korkeakin keskiarvo,
ja sitten mä muistan siellä, kun tehtiin jotain teatterijuttua,
niin muohan tultiin erikseen pyytämään.
Et se oli tavallaan hienoa,
että mä sain olla siellä se paras siinä.
Mutta sit siinä oli kyllä se,
et sit kun joitin itse kiinnostunut jostain ja sanoit,
että mulla kiinnostaa sitä, et Norja-vainen kirjanut.
Mä eletettiin sitä,
että siihen heittisin sen sanottavasti,
että hengen heimolaisia on aika vähän.
Niin, niitä oli tuolla kyllä.
Niin, et siinä mielessä niinku plussat molemmissa tavallaan.
On, on, ja kyllä se varmaan on sille,
että vähän niinku kaikista aidekouluissa jälkeen,
että jos tavallaan niinku tietää, mitä haluaa vähän,
niin siitä on niinku iloa ja hyötyä.
Okei, no päätiksen lukioissa,
siis olet jo ennen lukio tavallaan, et se us tulee kirjoittajaa.
Joo, mut se kyllä vähän hautaan tu siellä,
koska se oli ehkä just se, et mä ajattelin,
et mä en oo ollenkaan näin syvällinen,
kun nämä ja näin, niinku,
ne oli kaikki niinku tosi paljon pidemmällä mun mielestä,
siinä omassa kirjoittajuudessaan.
Okei.
Ja mä en ollu niinku,
mä olin ehkä vähän sellainen,
omasta mielestäni niinku viihteellinen
ja keveä niinku siihen joukkoon.
Joo.
Ja sitten sille varsinkin lukioikaisemma koin,
et mä oon niinku liian sosiaalinen kirjoittajan ammattiin.
Joo.
Mä en niinku nää sellaiset tulevaisuut,
et mä istun yksin jossain ja kirjoittajan.
Mut oliko sinne kirjoittajana, oliko sinne,
ei ollu niinku mikään, että,
mikä kirjoittaja, et oli vaan yleisesti,
että tulee kirjailija tai runoilija tai mut,
vai oliko sinne niinku, et minä rupeen kirjoittaa televisioita,
jos sinne...

Ei ollu sillä.

En mä varmaan, et tieni koko ammatista.

Se tuli vähän myöhemmin.

No täytyy kyllä sanoa,

että jos katot tietyn 90-luvun alkuun puolen

Suomi televisioiden,

ei varmaan ollu kasas kammatti, kun tää on kirjoittaa.

Käsikirjoittaja on syntynyt tähän myöhemmin tänne.

Että ei voi olla.

Okei, no mikä se siitä ajattelit, et jos tulee,

kun sä valmistuit lukioista, mitä sä oot?

Mä ajattelin, et musta tuen opettaja,

koska jos me jossain on hyvä niinku muiden

opastamisessa omasta mielestäni varsinkin.

Ja tota...

Mut sitten mä teen aika paljon sijaisuuksia.

Sillä on heti lukio jälkeen sellaisia pitkiikin muutaman alaasteikä sille.

Sitten mä totesin, et ei aina kalaa.

Joo, se on aika raskas, mä teen niinkin kansia.

Ne pitkät oli tavallaan hyviä,

koska sitten sä olit samaan...

Oli.

Mä en ois enitynyt niinku aamuun,

se oli puhelin, et ehditkö tänne töihin,

mei lahtee, en ehdi, en joksaa.

Ja se, vaikka tää kulostaa nyt tämmöiseltä,

lapsetkin on raskaita varsinkin ryhmissä,

mut se ei itse asiassa johtunut siitä,

minkä takia mä totesin, et mä en tähän pysty,

vaan se oli enemmän se, et siihen opettajan työhön liittyy

niin paljon sitä muuta sosiaalistupuolta nykyään,

ja varmaan ehkä aina liittynytkiä,

että mun niinku psykeikestänystä,

et mä olin niinku sen pitkän sijaisuuden,

kun on tulla semmoisella isolla lasta,

eli siellä on aika paljon sosiaalisiä ongelmia,

jos joulujälkeen katsoo, et siellä on

neljälviiden lapsen silmämustana,

niin ei niinku tee mieli, et miten joulumeni aina,

niin sitten mä en niinku saa sitä pois päältä,

sit mä mietin niitä koko ajan niitä lapsia,

ja sitä, joka ei tullut kouluja, jonka vanhemmat

löi luurinkorvaa, ja sille, et mä totesin,

ja sitten myös kun mä näin niit varsinkin

vähän kaltaisia nuoria,
ja asiaa lopettaja huoneesta,
oli ihan loppu kaikki,
siis täysin burnoutissa,
sille, et ne on ollut kuusi vuotta valmistuneena.
Joo, ja en mä uudet, että se on parantunut tähän,
että se on vaan minun huono.
Niin sitten arvostus on korkea,
mut mä en pysty siihen,
et mä olen niinku liian tunteella menevä.
No niin se vaatii semmoisen pitkänä aikapälin,
se vaatii jotain niinku täysin suunnitelmasta.
Mä muistan, kun olin nuori sohjaa,
aina muuta ne sanoo heti, et sä tarttet jonkun set,
niinku pelaat niit tekaapiljardin,
ja yrität selvitä niinku hetkestä eteenpäin.
Niin sä väsähdät aika nopeasti.
Niin siinä käy, et se vaatii semmoisen
niinku useimman vuoden niinku tavallaan siirtämään.
Joo, mutta et se nii, et sit tavallaan se
selkisi mulle, et tätä alaa mä en niinku rupeen opiskele,
mä oon enkä yritä kehittyä siinä paremmaksi,
koska mä en tutt tätä työtä jaksaan.
No onneksi mä vähän meinasin,
et mä oisin, mut sitten katso,
kun se oli vielä sitä vanha aika,
niin mun oli niin huonot paperit,
mun on käynyt hyvä tuuri siinäkin.
Ei kannata olla hyvä koulussa, lapset, kun kuntematta.
Hän pali jo enemmän vaihtoehtoja.
Joo.
Okei, no mut sit sä,
et suosteitu opettaja,
minulla on se mentisä stadiaa,
sä valmistut 2008.
Joo,
sitten mä olin tehnyt näitä sijoisuuksia,
niin sitten mä tapasin sellasen,
tai en tavannu vaan mun ystäväniin serkku,
joka on britti, tai puoliksi britti,
oli kesän Suomessa ja sitten
hän on asunut koko elämänsä Lontoossa,
oli sillä, ja sit sanoi,
että lähetkö Camppixx Brightonin,

että hän on kyllästynyt Lontoossa.
Sitten mä mietin ehkä viikon,
ja sit mä muutin Beckin kanssa tuonne.
Brightonin, ja se voi sanoa,
että se on sillä käänteen tekevä hetki tämän
kirjoittamisen kannalta,
että sillä on, Becki teki siellä siiva,
se on siin Indy Leffoja,
ja kaikkein muutakin siihen liittyvää,
se oli jossain TV-kannan viljotöissäkin sillä,
ja sit sä vaan sanoit,
että jos sä mitään muut haluat tehdä, kun kirjoittaa,
kun mä en oikein hyvä missään,
jotko on hyvin matikasia silleen,
niin mä en oo,
niin sit se oli ainoa, mikä mua tavallaan kiinnosti.
Tätä mä haluisin tehdä,
niin sit olisit varmaan kannattaa sitä.
Ja sit mä kirjoitin siellä tosi paljon sen vuoden,
sit mä tulin tänne vielä Jyväskylän avoin,
tulin takaisin, koska se oli se Suomen kieli mulle
varsinkin siivaiheessa vielä tosi tärkeä.
Nyt mä yritän kirjoittaa englanniksi.
Mutta se on helpompi äidinkirjo.
Siinä on jotain, että sä pääsit aikapadon nopeammin.
On ja kaikki, kaikki, kaikki.
Ihmisen pitää jossakin sitä muutakin ku kävellä,
parenteseissa, jossakin pitää hiipiä,
kävittua hiipiä englanniksi.
Volk slowly.
Niin, niin sit mä tulin tänne,
olin sen vuoden Jyväskylän avoimessa
tämmöisessä luovan kirjoituksen ohjelmassa,
sit mun veljeni vaimaa opetti sillon stadiassa.
Ja se sanoi, et kiinnostasko tää käsikirjoittaminen.
Ja sit sä hain?
Niin, ja se oli vähän aikana jo kiinnostella siitä syystä,
et mä oon aina rakastanut televisioon,
ja se on sosiaalisen kirjoittamisen muoto,
et siinä on vähintään ohjaajan tai tuottajan kanssa
tekemisissä.
Sit voi olla meidän käsikirjoitusryhmä.
Oliko sinne vaikeet pääsikokeen?
Olin ne kyllä.

Viikon pääsikokeet.
Sillä oli jotenkin...
50-meet pääs.
Se on tosi vähän hakijoita, oli kuitenkin varmaan...
No oli varmaan 200 e-metiin.
Se on tosi pieni prosenttia.
Mä olin itse asiassa jätettänyt,
mut mä ei tähän pääsi joku 400.
Ei päässy niin monta,
mut mä olin hain sinä vuonna, kun pääs eniten ikinä.
Niin sinänsä, ja sit mä olin sisönyt,
mä et oo vähän liikaa, mut mä mietin toisaat,
että jos ei ois näin paljon, niin mä välttämättä ois täältä.
Että siimiä sijaa hyvää.
Mut olitte sitä sieltä Hämentien, sieltä Tavitaloulu.
Joo, siellä oltiin.
On ootu samaa aikaisia.
Ollaanko?
No no, mä oon mennyt 2003 ja valmisitun 2008.
Niin siis täsmälleen samaan aikaan.
No mut sä oot tullut, jos sä luokas kirjoittamassa.
Oli itse sillä kurssilla, sillä näyttelijä-kamerakurssilla?
En.
En oo.
Sieltä mä muistasin sinua.
Joo.
Mut ketä sinun vuosikurssilla oli niitä näyttelijöitä?
Järnin Petri, no näyttelijöitä.
Oliks sä siis sillä ilmastoida ohjaaliina?
Eikö mielenkiintoista?
Olin, oli.
Joo, joo, joo, joo.
Hockasen Sakari.
Mä yritin miettiä, että ketähän sä tuntisit.
Varmasti on.
Siis mä olin krisseen yhden vuoden alempan.
Kun krisseen lopettiin yhden vuoden.
Joo, krisseen mä en muistasin sieltä.
Joo.
Mut sitä oli yllättävä vähän sitä yhteistyötä.
Voi nähdä siis se aina kans. Niin oli, ja mä oon aina nartti se,
kun se AV-puoli teki vaikea jotain leffaa tai jotain.
Niin ne kysyi suoraan jostain muu-alta näyttelijöitä.
Silti sillä, että mä otasin tässä.

Ja sama niinku molempiin suuntiin.
Mäkin tarvitaan jotain.
Nyt tarvitas joku videokuvan.
Mä oon, mä lähdetään oikein toiseen kouluun hakee.
Tein tajuta, että tuossa käytävän toisella puolella on.
Oli kohon niin lopetta, eli jotain riittaa.
No ku mä miettinyt sitä samaa, että...
Luulisit sitä niinku kovastikin tarjottavasti mahdollisuutta. Onko sitä olemaan sitä koulutusohjelmaa enää?
Tai siis ei stadi tai metropoliaa, niin ei nähä lopettisen.
Ei kai teettärymän suojatua nää turussa.
Onks kokkolaas vielä näin on varma, mutta ei se.
Se on vähän hankalaa semmonen koulutusohjelma, mikä ei valmistaa mihinkään, mutta valmistaa kaikkein.
Sehän siinä oli hankala.
Se oli pitkään ihmisille semmoneen... Tynyssä Jori Koppunen se aikana sanoi, että se on vähän niille, jotka ei pääse teakkiin.
Mut olihan se meiakin niille, jotka ei pääse taikkiin.
Niin, niin.
Vaikkei mä sinne hakenutkaa.
Niin, no minähän kyllä teakkiin, mutta päässytään.
Joo.
Mut tota...
Mut sit tässä oli kuitenkin ihan oma koulutuksensa, että tavallaan ajatellaan, että se ei varmistaa myöskään samaa, mutta antaa niinku erilaisia puoli.
No miten se Tavi, tai tykkäsit sä...
Oliko se opiske...
Miten niinku kirjattamista?
Oliko teille niinku...
Vai oliko se vain, että sit tehtiin ite ja...
Siellä oli...
Sillä on kun mä olin nii...
Musta aika hyvä se käsisopetus.
Joo.
Mä oon siellä oli puolet mun ajasta.
Oli antero-arjatsalo.
Ja puolet oli tota juukka...
Apua.
Nyt yhtäkkii lyö ihan täysin tyhjä.
Miten mä voin nuuta?
Joo, mun juukka.
Tätä ajat samaksakin syyttäen mun luokalo oli.
Niin, mut se oli asikainen.

Vielä mun yksi suosikki-opettajista, niinku elämässäni.

Joo.

Niin sen takia, että oli erikoinen hetki.

Mutta siis se tota...

Siinä oli vähän sama siinä koulussa, että jos mä niinku...

Tiesin aika hyvin, että tää on se ammattimihin mä haluun.

Ja tää on se mitä mä haluun.

Joo.

Et jos siihen...

Sinne...

Tommoseen ammattikorkeakoulutyypin

lähti niinku kauheasti etsiskelemään

ja miettimään ja niinku...

Taiteliaidentiteetti.

Mä suhtauduin aika käytännön läheisesti siihen,

että mä haluun tehdä tätä ja mä haluun työllistyä tässä

ja mietin sillä ei harjoittelut sitä kautta.

Joo.

Niin, mut ojan se on, koska sit taas tavallaan sinneeksi on aika nopeasti, jos sä haluat. No mä oonkin sitä vähän toikin.

Niin.

Ja nyt mä oikeastaan tottaan.

Niin.

Toisaan teissä käyvät tämmöt huonois niinku...

Niin.

Sitten taas niinku kokonaisen laaja.

Niin.

Miten ne on ne sun kurssikaverit työllistyneet?

Tiiäks sä yhtään?

Aika hyvin.

Joo.

Siellä on niinku tota...

Käsi kirjoittaa et siis.

Joo.

Ja kaikista, ja tuottajatkin on itse asiassa aika hyvin.

Ja varmaan kaikki muutkin.

Kaikki mun...

Siinä on se ollut aika hyvä siinä.

Mä tiedä oks ihan kuvaa ja kuvaa,

mutta kyllä ne on kaikki kuvan kanssa tekemisissä.

Niin, mut jolloin ollaan.

Sitten te oletkaan.

Että kyllä se on...

En muist...

No yksi on muist siirtynyt...
Kanerva on niinku muuusikko.
Niin, no kanerva...
Joo, se mä muistasin.
Siirtynyt sille puolelle.
Joo.
Ihan kyllä mun mielestä tietoinen valinta oli jo aikanaan.
Joo.
Ja sitten maia tekee kans jotain...
Mitähän se nyt teki sitten?
En muista...
Ehkä jotenkin opetuksia tai ihan koulutuksia.
Joo, kyllä mä ootun samaa aikaan,
koska mä muistan kanervan sieltä.
Joo.
Koulusti kyllä.
Kyllä mä ootun sitten samaa...
Samaa aika asia.
Mut on se niin hämmäntävä.
Mä muistan, mulla oli kaverisilä kulttuurituottaja-opinnoissa.
Sitten mä muistan, että se käveli siellä koulusti.
Katsosin, että teatterisaljaa sit voi jumalauta.
Kun me kaikki tehty pyöritään lattialla,
ja tiäkset...
Se on myös niin autotieksi, että voi olla,
että tietenkin linja on silleen,
että ei olla noitten kaan tekemisissä.
Mut on siis jotain jäännä.
Meillä oli kyllä...
Munkin itsiin haadentuslefas,
oli kyllä teidän linjalaisia.
Ja sitten se näyttelijä kamerakurssia oli semmoinen.
Mut mun käsittääkseni se siitä vielä kehitetty.
Kun oli semmoisen kameranäätömyksen kurssi,
oli missä oli mun mielestä Raine Mika ja noin.
Joo.
Silloin oli...
Mut mä oon ylempänä.
Eli siis me ei saatu varmaan osallistua sinne ennen.
Joo. Se oli siis...
Se oli tuo Jenni Panerjeen.
Joo.
Se oli kokemus.
Joo.

Muistaakseni siellä oli erikseen,
yhden vuoden oli tällöinen kameranäyttelijän linja.
Joo, oli oli.
Eikö se Jenni just ollut siinä?
Jenni oli just siellä,
mutta mun mielestä oli se niin, että Raine Mika päässi taas,
niin kuin...
Siitä tavalliset kurssit sinne,
kun ne tarvittiin.
Joo.
Muistaakseni joku tommoneen.
Mut se oli siis semmonen kuuden tai seitsemän viikon kurssi,
missä oli siis joku vuosi kurssi teitä.
Joo.
Kokonaisuudessaan sitten siellä oli kaikki kuva-opiskelijat,
häni-opiskelijat.
Okei.
Sitten siellä tehtiin siis koko se...
Joo, joo.
...seitsemän viikon erilaisia harjoituksia,
jotka kuvattiin,
ja sitten niitä analysoitiin yhdessä.
Hyvä.
Siis teoreassa tosi hyvä.
Joo.
Niin teoriassa.
Joo.
Käytännössä sitten ehkä jotain muuta.
No siinä oli erikoisia piirteitä,
sanotaan näin.
No on varma.
Okei.
Luulen, että tämä tarinaa jatkuu.
Ei se ehkä.
Ei.
Mä voin sitten kaljallakin.
No niin.
Se on sitten...
Otetaan kamera mukaan sinne.
Kuvataan salaa.
Pistetään jukka.
Mikä se oli?
Asikainen.
Asikainen.

Se ei liittynyt.
Mutta se on hauska.
Siis mä muistan, että se on niin hauska.
Jotenkin tuntuu, kun pedagogiset asiat on muuttuneet.
Enkä puhu nyt teidän opettajista.
Meilläkin oli tällainen ohjaintyön kurssi,
ja mä muistan aina, että se oli hyvin selkeä.
Ja tietysti semmonen epävarmaniimisen painajainen.
Eli kaikki valitsee tekstin.
Ja sitten ohjataan ja toimitaan näyttäjärjestöiden ja toisten jutussa.
Ja sit siellä on semmonen iso auktorite,
että se on tosi mukava.
Mutta siis tällainen teatteripersona.
En käy nyt sanoa päästä nimeä.
Joka on siis tietää, mitä tekee,
mutta sanotaan, että se kuuluu siihen vanhaan koulukuntaan,
että ei siellä paljon tunteita mietitä.
Ja ensin se ohjaa, että jos mä vaikka vuorossa olisin,
että mä ohjaan sitä mun juttua,
tiettyyn rajaan asti,
ja sitten jossain vaiheessa se ottaa ohjaa.
Tässä on ainampas mä vähäntästä näin tuun.
Ja mä odotin esiin tää Rosamaria perankaa.
Se oli Lady Mac Petimari Mac Petimari.
Tässä sulla on nyt jo heti niin kuin hirveen.
Mä juudun tällaiseen näin.
Sitten mä muistan, että sit se ohjaa ja ohjas jonkun aikaa,
ja sit se opettaa, niin se ainampas minä tuntästä näin.
Ja se oli vikaa tuntia.
Mun sitä puoltois tuntii se niin kuin tavallaan.
Jossain vaiheessa Rosakäsketti jo pois siitä,
ja mun piti ollaan vaan sinä.
Ei kun nyt mä en nää sitä tunne, se saadaan.
Mä muistet, kukaan voi pysty kattoa.
Ne kaikki kurssilaiset siellä ympäri, niin kukaan uskaa kattoa silminkään,
vaikki tiedään miten hirvee.
Se on.
Ja sit mä muistan, että sit se oli vikaa kertaa.
Ne oltiin sopittu sit jälkeen lähdetään kaljalle,
ja sit mä muistan, että se opettaa.
No niin, eiköhän nyt hei, lähdetäänkö sinne kaljalle?
Mä oon jo kuusi juonu.
Tulee sitä tääl selittää täältä.
Different times.

Se oli, mutta oli hyviä aikoja.
Mun oli ihan käy terapiassa vielä siitä.
Se on totta, joo.
Mikä siinä?
Okei, no mut sitten, 2018 se valmistui.
Sitten mä valmistuin.
Mä olin ollut työharjattelus Helsinki filmilla.
Joo.
Semmoisessa TV-sarjassa, jonka oli tukka auki.
Joo.
Nyt oli toinen drama-komedia, ja siitä sitten,
tota, Petja Peltoma, joka oli siinä pääkässä kirjoittaa,
niin palkkas mut ensimmäiseen palkkatyöhön sitten heti.
Mikä se oli?
Se oli semmonen kuin parasta aikaa.
Se oli semmonen perhe-komedia tonne TV-kakkoselle.
Siinä oli Tiina Lymiä Hissu.
Eri-Koviiknon nuorena.
Oliko se erikaan?
Joo, 16- vai 15-vuotiaan.
Oh, joo, joo.
Oliko se silloin jo kiinnostunut vanhemmasti?
Mä en kysynyt häneltä.
Mä itse asiassa tapaisin häntä hirveän vähän,
kun mä olin silloin käsikirjoittajan roolissa vain,
ja sehän kuvattiin Tampereella.
Joo, sä oon toi joku tiettyä aika.
Mä muistan, että kun mä siis, kyllä mä tiesin noin,
siis nimenomaan, mä muistan yhtään tota sarjaa.
Se oli semmonen, ei se nyt varmaan ollut,
mikä on tota jymymenestys,
mutta se oli ihan hauskaa.
Toisaalta minun eikä lapsi synty 2008,
että voi olla, että mä oon ollut ihan...
Mä oon ollut niissä maailmassa.
Mä oon menesi johonkin muutama vuosi siinä vähän.
Joo, kyllä se ei aiheuttaa.
Se ei tullaisen sumuntia.
Mä muistan, että sä olit sitten,
sielähän mä tavattiin,
sehän hyvät ja huono tuutiset.
Eikö se aika nopeasti alkanut, sit kuitenkin?
Joo, se meni sillä tavalla se,
että mä kiirjoittelin siihen

perhekomediaan välillä vähän semmosia
kohtauksia, mitkä ei sopinut siihen.
Sitten Petja oli niitä salaanäytellyt
muun muassa toimitusjohteen.
Yksi se oli semmonen, missä äiti opettaa tytärä
tai että miten pitää ottaa suihin
häneltä, niin kuin Tomatin apulua.
Okei.
Että vähemmään et suostu kut tämä.
Joka on varmaan monelta asolla erikoinen.
Toi mä oon muista sinne,
niin se ei ollut siinä.
Mutta sitten tuli semmonen,
tämä olisi voinut olla se komedia muistokin,
mutta en nyt oo, kun mä tiedon se nyt,
niin sellainen tilanne, että tohon
Pasi lasa-arjaan,
sitten uusia käsikirittäjiä,
koska olette haluseläkkeelle.
Ei se ole vielääkään jäänyt.
Ei, niin, mutta se oli muutama vuoden.
Se oikeasti siis kalasteli
tuolla Lotzaren sillä,
semmonen tweet-hottupäässä.
Se lähti se Lotzaren siltä, niin hän lähti takas teihin.
Mutta tota,
ja se oli lukenut, mä kirjoitin semmoisen testikäsiksen.
Ja se oli kyllä tietylainen sellainen,
kun mä olin aika paljon saina aina palautetta
sitten PET-jalta näissä meidän saarioissa,
että siellä on uran jo alkuvaiheessa,
että sää vähän lähtee käsistä nyt
ja et ei ihan pystytä tässä sovitussa.
Mutta sitten,
kun sain tehdä tämän testikäsiksen Pasi-laan,
jota en onneksi tien yhtään siitä saariasta,
mä katoin sitä vaan vähän sitä ennen,
ja mä en tiedä yhtään, kuka aatte on tai millainen se on.
Mä vaan kirjoitin sitten sen perusteella.
Ja se oli hirveän hauskaa,
kun tavallaan just niistä elementeistä,
mistä mä olin saanut niin kuin piiskaan,
niin niistä olikin yhtäkiä hyötyä tämmös tuntua,
että se sopii tähän formaattiin.

Ja sitten aatte oli lukenut näitä testikäsiksi
ja ison pinnon, ja sitten se oli sanonut tästä minun,
että, no, tää ei oo ihan paskaa.
Että kukaan tää alman on.
Ja sitten meitä avattiin,
ja sitten mä koin, että tää oli niin kuin vahva viesti.
Että jatkaa.
Joo, onhan se.
Tää on mun mielestä kertoo,
sit omskuun meidin,
joskansu, että tää ei oo ihan paskaa.
Joo.
Sitten mä...
Itse asiassa en lähtenyt koskaan tekee sitä,
vaan lähdin tekee yle liiks,
niin mistä poliittista saatiin.
Ja se oli ekaan, ja se oli kyllä tosien.
Joo.
Että mä en ollut koskaan elämässä niin,
en poliittista saatiin,
enkä me olisikään vetänyt käsikirjoitusryhmä.
Ja suoraan siihen.
Suoraan siihen.
Ja siis käsikirjoitusryhmä,
jos on muun muassa hiisuhietalahti,
joka on tehnyt komediaan, kun mä oot tarhassa.
Niin.
Niin, tätä mä muuten huomannut siis,
kattoo sillä lailla, että tota,
miten se niin kuin kun sä kirjoitit siellä stadiaalakin,
oliko komedia jotenkin sulla?
Ei yhtään.
Niin.
Mä en siis kaikki mun kaverit sanoa,
että sä oot ollut aina komediantekijän,
mutta mun mielestä mä en ikinä ollut.
Paras komedia tehdään tosissaan.
Niin, koska mun mielestä se oli liian vaikea,
tai mä en oo hauska.
Niin.
Tää on vähän, kun sä sanoit,
että tuossa ennen kuin aloitettiin kanssa,
että tää ei oo kyllä sitä hauskaa.
Mä oon nauranut jo monesti.

Niin se menee.
Okei, no mut joo, yle liiksi.
Siinä oli, oliko se silloin,
siinä oli Chrisse ja Pirre ja Pirre.
Pirjo ja...
Chrisse ei ollu silloin vielä.
Ai, niinku Pirjo oli se juantaja ensin.
No oli Pirjo.
Siinä oli Pirjo, oli juantajana,
sitten Nina Lahtinen oli mun,
niinku kakkos, tai se ei ole oikea käsi.
Niin silloin tutusti, silloin tutustuttiin.
Ja sitten siinä oli Jonas Nordmann
ja toi Mari Berankoski
ja Hissu Hieltä Lahti ja Teemu Laajasalo.
Kyllä muistan, tää ei oo jotain 2011.
Joo, joo.
Ja sitä tehtiin sitten.
Mä teen sitä 55 jaksoa.
Okei.
Sitten mä siirryin muualle.
Joo, se oli kyllä.
Ja sitten siellähän lähti kehittyä,
siis toi siis kompetikin.
Okei, niin se on sieltä asia.
Mä tutustuin tähän ydinporukkaan,
että sitten tuli siis kompetiinkin.
No, niinku Sanna siinä.
Sanna ei ollu, että siinä oli Pirjo ja Nina
ja Jonas ja Minä
ja sitten Katja Lappi, jotka teki jo siihen musiikkiuttu.
Ja Katja oli silloin jo.
Joo, ne on kato Niinankaan.
Niin kyllä mä tiedet sen,
kuuluu siieme riihmiä.
Me tehtiin muutamiin ihan hauskoja juttuja,
voit kaivella sieltä internetin saloista.
Niin tota,
sitten vaan riksussa joskus
oltiin katsomaan Niina ja Katja Revytäni.
Ruvettiin haaveille tällaisesti.
Ja siinä oli siis Julija Jokinen myös,
joka on ollut myös siis kompetintuottajainen.
Se oli tuottaja siinä yleliisistä.

Mä muistan, että se yleliiksi
oli silleen jotenkin merkittävän
muista niinku komikkona,
koska se oli ensimmäinen tavallaan
tuommoinen sarja,
missä käytettiin, ku Pirjo oli siinä.
Joo, kyllä.
Niin ku jotenkin selkeen,
että nyt on niinku stand-up-komikot.
Joo.
Ja se oli varmaan niit Pirjonki-ekoja.
Oli oli, se oli ihan eka.
Joo, nimenomaan.
Se oli vain jussi-koalla.
Hitto vielä sitä muistaa,
että se on segikteen loulutajahoja.
Se aloitti tuota se ensimmäinen jaksa
alkoisille, että käveli silleen
vinnottajaisen studioläpia sanoi,
että minä olin Pirjon ja Marit Heikkilä,
enkä sanot lapsena tarpeeksi huomioon.
Muistamme vieläkin.
No, toi on totta.
Mutta joo, niin se oli,
siitä voi syyttää sitä,
että sitten synty se.
Joo.
Mutta se yleliiksi oli vaikea,
koska se on,
siinä oli semmoinen tietynlainen
valuvirhe siinä formaatissa,
johon mä en voinut vaikuttaa.
Mä en muutenkaan voinut vaikuttaa
siis mihinkään mulle kerrottia.
Tässä on tämä formaatti.
Tässä on nämä esiintyjät ja kirjoittajat.
Joo.
Make it work.
Joo, joo.
Ja sitten mä stressasin koko kesän.
Mä olin kuitenkin aika nuori.
Joo.
Ja niinku ihan tosi pieni lapsi.
Mulla oli vuoden niinkainen lapsia.

Ja kaikkea sellaista niinku jännää oli siinä.
Mielestäni se enemmän sitten, jos sinulla oli pieni lapsi kotona ja...
En mä osaa sanoa.
Nuoruuden voimalla.
Niin.
Mä olin niinku haddintusken 30.
Niin.
Se on, koska se on jännä,
koska juuri tämä
niinku kaisa pylkkäden sanoi edellisessä jaksossa,
niin burn out ihan sillekin tuli.
Niin.
Se on vaan liikaa.
Ja onks se sysätään ja sysätään.
Mulle tulee burn out.
Niin, tai ehkä se tajuut jo siinä vähän ennen.
Niin.
Tajuut aiemmin.
Niin.
Voi olla.
Mä olisin ehkä jollain tavalla osaa vetää ne rajattaa sitten,
vaan se resilienssi on hyvä.
Niin, niin.
Joo.
Ei, kun se on vaan hurjaa katsottavaa.
Ja sitten, kun se on kuitenkin tämmöisen taidealalla,
kun tavallaan aina puhutaan,
että on vaikea saada töitä.
Hyvästi on työttömiä,
kuitenkin, jotka ei saa tuu,
niin sitten kun sä saat sen tuu,
niin sit tulee semmonen,
no mun täytyy jatkaa,
muutama menet.
Niin.
Niin.
Niin.
Ja se menee melkein kaikilla samaa kaavaa,
että ensin ei meina saada mitään
ja sitten on ihan liikaa.
Niin.
Niin.
Niin.
Niin Oládirjoittaja.

Siellä niin, kun ei vain...

Jatko jatko,

ja sitten pitkään sivussa

ja nyt onnolleeksi aska,

taas mukaa.

Kyllä.

Joo.

Silloin, kun Jatsi Patrakka oli mukaan REALAA,

niin leikattiin,

mutta sitten kun minä siirryin vastu venge ensin,

että leikataan seuraavana päivänä, koska mä hänen te öisin töitä.

No en oo mitään järki, eronelkaan.

Mä oon tota todella aamuvirkku ihminen.

Jos mulla on vaikka deadline tulossa, niin mä herän siis neljältä ja viidetä aamulkiirjoittaa.

Niin kuin viidestä, kahdeksan, viidestä, yhdeksän on tosi tehokas työalko.

Tääntäkin sä oot ehkä kirjoittajalla etkä esiintyjäalalla, koska se olisi just toistepäin.

Joo, mulle ei siis piikko kakkaisen jälkeen tapahtunut minkään näköistä aimotoimintaan, että se on ihan vanhinko.

Mutta ensimmäisenä mä oon huomannut samaan, jos mä haluan jotain luovaa tehdä kirjoittata jotain aamupäivän parassa.

Tai sit ois varmaan yö, jos ois semmonen ihminen tai valvoiseksi.

Niin, mutta sit aikanaan ja aamuun saat jos nukkuu.

Mä hän menen aikaisin myös nukkuu.

Ja sit kukaan ei lähetä tässä ehkä pois tee eikä soita, niinku viide ja yhdeksän välillä.

Niin no ei, se ei oo mun aamupäivän, mulla on niinku 10 ja 12 välillä.

Ja se on aika lailla se mun, mitä mä pystyn tekemään, kaksi tuntia riittämään.

Mutta joo, et se tota se ei sopinut tota mulla se yötyä.

Mutta kyllä se silti oli pitkä, pitkä se leikkauspäivä.

Yllättävän niinku paljon viikosta kuluu sen yhden ohjelman synnyttämisenä.

Meneään siinä, jos ajattelette, että sitä kuvattiin tai se kauan se jakso kestiin.

40 tai jotain neljä.

Niin, neljä minuuttia, me kuvat.

Anni siis yleisö lämpärin ja se kaksi ja puolta tuntia niinku matskuu.

Se on siinä aika paljon, perkästään Mikko Kuustonen puhuu tunteja per ohjelmaja.

Kyllä, kyllä.

Oli iso valtasin, että kenestä tahansa heistä saa aika idiotin.

Joo, joo.

Oikein leikkaamaan.

No sit sä ajattelit, kun joskus sä neu voi olla, että nekin on siellä, että joku niiden tuttu.

No sä etikin puhus joelmas mitäs.

No itse asiassa puhun aika paljon, mutta Anna leikkaa näinä pois.

Okei, no mut se, hyvät ja huonotuutin, se oli mun mielestä hyvä ohjelma ja...

Se oli hyvä ohjelma. Se oli hausko tehdä.

Joo, mutta sen jälkeen sanot tosiko, että aina kun tuli panelioelma, että Elkaris kun tuli tehnyt taas.

Niin, ja sitten mitä tuossa mahdollisesti sanoin tekemistä ongelmien aikana, että se on ehkä niinku, se on vähän semmonen ihmistyyppi kysymys myös, mitä tykkää tehdä. Eli tykkääkö seurata tosi intensiivisesti aikaansa, vai tykkääkö hinkata mikroilmeita editissä. Ja mä oon enemmän mikroilmeiden hinkaa ja fiktion tekijä sielultani, kun semmonen vihdeohjelmien tekijä.

Ja onhan siinä oma ongelmassa myös ajanseuraa, missä televisiotyötä jo saatellaan. No tuohon nyt oli viikoittain tuli koko ajan, mutta jos ajattelen, että nyt sä haluat, että sulla on idea televisioohjelmaksi, se ei ole neljää vuoteen välttämättä ruudussa. Ja se ajankohtaisuus ei ole, että sit sä oot jo myöhemmin. Sekin vielä.

Siis kompeti, siitähän meidän täytti. Me puhutti jo yle liiksin aikana, mä tiedän, missä kohta tuli, mutta siellä oli jo tätä ydinporukka tavallaan kasassa.

Mutta mistä se idea, koska se oli hirveän, se oli iso meille koomikoille kanssa jotenkin, että no nyt on koomikot tekemässä siellä, niinku nähän me heti ajateltiin, että no vaan ne koomikot siellä tekemässä, mutta niinku...

Niin, ne olikin.

Niin, mutta se...

Koomikot ja minä.

Okei, se olis Mac the Pony oli selkeästi, kun ei siinä kuvaa, mutta...

Meidän työn nimi oli, että BB siitä teki tämän jo paremmin.

Joo, joo, joo.

Tällä myytin.

Niin, mä tietenkkin kyllä ne paremmista, mutta...

Koska se oli mun mielestä hirveän vakuuttava siis niinku kaikkien musavideoiden, kaikkien kanssa siis, että se näytti jotenkin ihan niin paljon paremmalta, kuin mikään, en tiedä, studiojulumahuvia ehkä paremmillaan, mutta ehkä ne ydenpuhditte sitten.

Siitä menee iso kiitos Teppo Höökmanille, joka oli kuvaa ja ja sitten tietenkkin koko sille visuaalisille ryhmälle, että kaikki teki sitä tosissaan.

Joo.

Että vaikka tehdään ihan älyvapaata sketsisarjaa, niin...

Se filosofialisee, että mitä tavallaan paremmalta ja aidommalta se näyttää, sitä ei mä sen aurrettaan.

Että siinä ei ole kauheasti niinku peruukki huumuria ja sellaista niin tukea se teatteri huumuria, vaan se on se komedian filosofinen ajatuskin oli se, että se tapahtuu mahdollisimman realimailmasta.

Totta kai siellä nyt oli kaiken maailman luolla naisia ja prinsisee ja muita, mutta mitä sketsisarjaa mahtuu.

Mutta joo, se oli...

Se syntyi sillä tavalla, että me oltiin katsomaan niin, että lahti sen revyytä tosiaan tai Niinan ja Katja Labin riksussa, ja Piri on kanssa ja yle liiksin tuoteen julia jokisen.

Ja sitten ryypättiin ja sitten aamulla, siinä lahti sen pöydän äären, ruvettiin haaveille, että olisi ihana tehdä niin kuin tämmöinen sketsisarjaa,

missä olisi just musaa ja sitten hauskimmat ihmiset mukaan, ketä me tiedetään.

Ja sitten se oli niin kuin...

Piri oi ehdotti sanna ja Chris se oli jotenkin silleen itsestään selvä, että se nyt tulee tähän, että täytyy yhänsen tullut.

No se on kyllä ihan pelitä.

Ja sitten me ruvettiin ne kaikki kirjoittia, mä olin pääkäsi kirjoittaja, ja siitä lähti silleen ohjaaja juttukin, että se oli muistakseni sannastellan, joka sanoi, että hän nyt ei sitten enää mitään niin kuin ääjä, jolloin on joku visio.

No se olisi kyllä ollut vähän sotkenut sitä.

Minusta tuntuu niinku sitä ideaa.

Oliks se siitä...

Se oli eka niin kuin tämmöinen ohjaajan työ?

Joo, oli. Ihan kauhean.

Se oli ihan panikissa.

Täyspanikissa.

Se oli siis huijorisyndroman huipentuma, että nyt nämä ihmiset kaikki täällä odottaa, että minä sanon jotain.

Sitten vaan jotenkin siitä selvisitte.

No ilmeisesti aika hyvin.

Aika hyvin kuitenkin.

Siskompedin mun mielestä mahtavaa oli myös, että sitten kun telkkari on, koska se on aina niin järsyttävää, kun mekin katotaan.

Kaikki, jotta kaikki haluaisivat olla telkkarissa.

Sitten ainakin aina noin sama tyyppit.

Minusta se oli kiva siinä.

Tietysti Piri oli nähty jo ja Chris.

Mutta ei itse asiassa ihan hirveästi ollut.

Oikeastaan Chris oli ainoa, joka olisi tunnettu.

Piri oli ollut siinä yleliiksi,

mutta se oli ylä poliittinen saatiiri,

että se ei ollut mikään kuin kansan.

Minulla oli hyvin huono suutissa, mutta siinä se aika laillaan.

Joo, oli.

Mä tykkäsin jo Joonas.

Oli ollut nimenomaan kansian.

Ei missään juurikaan.

Ja sitten minä tykkäsin se Jarkko Niemi.

Meillä on Jarkko Lahdekasen, joka on toinen hyvänäyttelijä.

Se oli mulle ihan...

Nyt hän sen kans.

Joka paikassa, mutta silloin mä olisit, että tämmönen on löytynyt.

Joo, baarista.

On. Tää oli hirveä hyvä, että mä kei hui heti miehet siinä Siskompedissä.

Ei, ne onkin tosi hyviä.

Ne on tosi hyviä ne miehet siellä.

Ja sitten se oli aina Jappe, se oli mun suosikki.

Se oli varmasti Pirjan sisään ajan henkilö.

Mutta se oli hyvin suosittu ohjelma.

Ja voitti myös Venloja vaikka Kuinkaja.

Voi.

Voi. Mä muistan, kun se vei noin viikon uutisteen edestä sen silloin.

Mutta sit noin viikon uutiset vei seuraavana.

Joo, joo, sit se kyllä oli.

Miten...

Mä muistan, että sit mä törmäsin suuhun jossain.

Ja sit sä olit nähnyt sohjan maheenahattu ja viltti tuossa.

Mikä oli minusta jotenkin kanshauskaa.

Joo.

Sitten tuliko sen niin kuin sen kautta, että sä oit ois hänun Siskompediä.

Joo, se tuli sitä kautta.

Sitähän sä et kirjoittat, että se oli...

En. Mä olin niin kuin nopuloiden kanssa yhteistyössä.

Miettis oli grammatisoitu.

Käsistä tehtiin, mutta heidän käsikirjoituksensa.

Joo, se oli...

Se oli kyllä kans tosi mielenkiintoinen projekti.

No, kun mä mietit, että lapsi näytteli.

Eikö se ois sen, missä oli mun tutun lapsi itse asiassa ja se oli tämä viltti tuossa?

Ella Kangas.

Ei.

Se on sit seuraavaa vasta.

Joo, sitä mä en oo.

Mä oon oot sen Ella just.

Mä en tiedä, eri sukunimi kuitenkin.

Mutta tota, kun mun kaverillaan...

Mä oon hän sanonut, että se on hänet lapsiin.

Mä oon uskonut.

Mä muistan sen eka-hänahattu ja mietit, että tuossa on vuosetuhanne vaihteessa.

Ja siinä mä muistan se ohjaaja.

Mä muistan, kuka se rastima oli.

Mä olin jossain tämmöisessä seminaalista jossain kerrottu.

Niissä oli mahtava, että lapsi näyttelyjen kanssa voi olla mitä vaan.

Kun sillä oli, että ne oli kuvannut jo kuukauden tai mitä nyt oli kuvannut kaan.

Hänahattu ja viltti tuossa.
Niin siinä vaiheessa se viltti tuossun esittäjä oli ollut selleen.
No nyt riitti, nyt vaitetaan.
Mä mun vuoro ollaan välillä hänahattu.
Mä muistan jotenkin niin hauskaa, et sit...
Mä voidaan enää vaihtaa.
Kyllä, pitää saada.
Siis se oli oikeesti...
No ihan on siis ihan, mitä ohjasin nämä lapset.
Ihan siis tajuttaman hyviä, mutta aika luonnon lapsia.
Ei välttämättä kumpikaan sellaista tyyppillisestä lapsinäytteliä aineksesta.
Mä oon tehnyt kaisan kanssa sitten sitä myöskyn elokuvaa myöhemmin.
Mä olin apulaisoheen siinä.
Niin siinä oli Ronja Arvillommi, joka siis silloin kuusi vai seitsemän,
kun sitä leffaa kuvattiin, niin sanoin jo aikuinen ihminen.
Mutta silloin oli...
Ja hän osas siis kaikki repliikit, myös kaikkien muiden näyttiin,
joiden kaikki repliikit ulkoivat.
Ja oli selkeästi ammattitaitosi koko porukasta.
Mutta sitten nämä oli sellaisia luonnon lapsetyyppisiä,
että heille syntyi myös tosi sisarusmainen dynamiikka nopeasti keskenään.
Ellä oli Emiliilla.
Ja sitten saattu tulla riitoja kuvausta oella, sillä että on itketty.
Ja sitten ensin odotetaan se, että saadaan riitä selvitettyä.
Ja sitten odotetaan se, että se punotus laskee, kun olet hän voinut kuvata.
No sieltäkin varmaan oli niin hyviä.
Ja mun mielestä kaikissa noissa heina hattuu.
Mä varmaan... Ja mikä ne on ne riistureppeet.
Mun mielestä siis on hauska, että Suomessa on hirveä hyviä lapsi.
Siis jotenkin tosi luontevia ja jotenkin sille, että...
Mutta kyllä se on sille, että koko kuvausryhmä palvelee siinä.
No totta kai.
Se on erilainen työ.
Ja minusta se oli tosi hauskaa.
Se oli komedialinen myösi, oli näitä tuttuja aikuisnäyttelijöitä siinä.
Mutta kyllä mun muistaa, että mä ajattelin sen jälkeen, että seuraavaan sitten aikuisin.
Ja ikinä kuvauspäivänä oli mun kaverin 5-vuotias lapsi.
Siellä kai suosta tekee mitään.
Ja mä olen silleet nyt.
No ei se teki tosi hyvin kyllä sitten.
Lopulta, mutta se oli hauskaa se hetki.
Maanitellaan sitä 5-vuotiaista.
Lasken nyt sen mäkin.
Lasken vain.

Joo, joo.

Mutta eikö se ole kiva, että kun sä jäkset ne jäänäkään veny kuvaukset liian pitkiks päivät?

Ei.

Lähdä on jo tietysti.

Sit voidaan kuvata aikuisen.

Kaikkii muita tehdään siinä yhden.

Se on aika tarkkaan meidän.

Ja kuustuntiin.

Kuustuntiin, että se on aika pitkä kuitenkin.

Mä en muista, onko noin pienillä vielä vähän vähän vähän.

Mä en nyt muista niitä ulkoa, mutta kaikki laitton on ollut.

Joo, lakeja noudatettiin kyllä.

Odotellaan vaan niiden muistelmakirjoituksiin.

Mikä traumat oli.

Mutta se oli, mä tykkäsin, se oli vielä viimeisiä niitä lefhoja, mitä mä oon käynyt lasten.

Nyt me ei enää haluun mennä.

Mutta muista, että se oli hirveän positiivinen ylitys.

Se on varmaan sitä lähteä aina kattoo silleen vähän.

Nohhan se tietysti kiva, kun näkyy tuttuja.

Mutta muista se oli hirveän.

Mä tykkäsin ihan järjettömästi sitä Janne Katajan poliisia.

Joo, se on ihan.

Tosi hyvä.

Ja ne on hirmoa asko.

Joo.

On tota...

Hyvä.

Se oli siinä.

Se oli siinä.

Siihen loppuun.

Siihen loppu tänne.

Heinaa tuo käsiteä, että tää on tässä.

Tää nyt menee oikein tälleen,

mutta kyllä sitä aikuisista varmaan pitää puhua.

Niin.

Mutta se on aikuiset, että on sun ohjaama.

Ei, se on kirjoittanut.

Joo.

Niin, että se tuntuu sitten.

Koitsa, että sinulle, että nyt mun ilentiteetti on vaihtunut ja mä oon.

No sikäli ei, että eka kaudella ole,

mä vielä kirjoitinkin sitä vähän.

Ja sitten tota...

Mä oon niinku ollu siinä mukana siinä projektissa.
Siitä saakka, kun sitä on ollu niinku kaksi lausetta.
Okei, niin juuri.
Niin, mulla on...
Me ollaan niinku teideoitu sitä niin voimakkaasti.
Vaikka Anna on ilman muuta käsikirjoittanut protkin.
Koko sarjan, mutta se...
Me ollaan tuossa...
Sekä minä, että tuota ja Pietari Vappulautus.
Siin ihan alusta saakka mukana.
Niin, juuri.
Tai ei ihan alusta.
Siin oli aluksi kaalautu toista, mutta...
Joo.
Sitten minä onneksi hallikoiduin.
Niin, mä koen siihen kyllä sellaista niin,
että mä en usko, että mä voisin olla sellainen ohjaaja,
että mulle annetaan...
Niin, et ihan tilaustymme tämmöinen...
Niin, et mä oon niin...
Et mä ajattelen tästä ammatista muutenkin sillä tavalla,
että ohjaajan ammatista siis, että sitä jokainen lähestyy
jostain näkökulmasta tai kiinnostuksen kohteesta.
Ja mulla se on se teksti.
Siihen mä oon suht luottavainen, et mä pystyn antamaan
ja sitten ehkä näyttelijän ohjaus.
Mutta mä hän on esimerkiksi aika epävisuaalinen,
et jos mun mielestä tekstiin pitää olla niin hauska,
et sit et toimis niin kuin tässä kuvattuna tällai,
et sit kaikki tästä visuaalisempaan suuntaan plussut.
Niin, ja sen takia on siihen ammatamatta.
Kuvaajat ja muuta.
Niin, siksi mä tykkään sellaisia ihmisiä ottaa näihin projekteihin,
jotka jollain on visio ja jotka on visuaalisia.
Miten näyttelijä olemme sanot, et sulla on siihen jotain?
Mä aina, kun sehän on ihan hemmentin vaikeata
ja siinä näkee niin kuin jotkut joilla on,
niin kuin siihen hyvät, et sijoillekin.
Mä muistan siis ihan vaan teatteriöiksi,
mitä on tehnyt.
Joskus ainut pitää tulee mieleen se, et näyttelijä paremmin.
Joo.
Mikä on mun mielestä ihan hyvä neuvo.
Se on ihan hyvä neuvo.

No tota...

Se ei helppoa välttämättä olekaan.

Siin pitää just vähän haistella sitä,

mut kyllä mä ajattelen jonkinlaisen konkreeteen kautta,
kun se on kuitenkin niin kuin asia, mitä esitetään.

Niinpä.

Että...

Mä en osaa vastata tämänkin.

Niin, no nyt oli aika absurdi kysymys myös,

mikä on oikea, koska jos se olisi hirveän helppo,

se voisi kirjoittaa se joku kirja ja myydä kaikille ja kaikki ottaisiin.

Niin, kyllä se joskus on tosi konkreetista, et puhun nopeemmin.

Niin, ne on nimenomaan.

Tai sano vaan se repla.

Niin.

Se voi olla niin, että sille ei ole.

Ei silleen, että koe.

Niin.

Mut sit joskus...

Joskus kun siihen toivoa jotain,

niin sit saattaa sanoa vähän niin kuin silleen,

mitä se voisi ajatella, mikä on tietysti ihan tyhmä

ja varmaan mun mielestä ärsyttämään.

Niin, kun jossain... Mä muistan, kun niitä piti lukea teatterikolua
ikkoina paljon niitä niitä.

Jos sä käytti jotain mut sanaa kuin verbi,

pitää olla verbi muutenhan.

Ei oo, mitä sen näyttelijä voi tehdä.

Se voi sanoa, mitä mut kun verbeet on tekemistä.

Niin sanotusti, että sä voidaan olla silleen adjektiivina silleen,
että oh, punasempi.

Tai no, sehän on tekemis punasta.

Se on punasempi, joo.

Mutta totta, se on vähän niin kuin...

Mutta kyllä me joskus saatan selittää sitä kautta,

että jos joku repla on tosi lakoninen näin.

Niin sitten mä voin sanoa, että ehkä liittyy siihen,

että se on vähän mustasukaan.

Kyllähän toi on niin kuin ajatus, minkä sä annat

ja se voi olla äärsyttävää, mut sit se voi olla myös hyödyllistä.

On ja enkä mä tiedä, miten se voi verbeerä sitten.

Niin.

Mä luulen, että se on aika hidastapa.

No varmaan niiden lasten kanssa.

En tiedä.

Toisaalta niillä on hyvää mielikuviutus.

Niillä varmaan riittä mikä tahansa.

Niin, se on sitten leikkiä vähän lasten kanssa.

Niin.

Aikuisten katsotaan, se oli tupla merkitys.

Tultu su mut missään sitten tuli vaan mieleen,

että me ollaan suurin piirtein.

Sä oot mua vähän nuorempi kuitenkin.

Oliko se teet nuorista aikuisista?

Tuliko semmoista niin kuin...

Ehkä sen takia se Anna oli sinä.

Tuliko ikin se, että heidranen aikaan

mä ymmärrän enää mitään immeiningistä?

Alusta loppuun koko ajan.

Niitä pari kähiksetkin, mitkä mä kitatin,

niin mä olin sillee kuuntelevat bändiä.

Sitten silleen Anna täytössä.

Pufustajan kanssa.

Siinä oli siis koko ryhmä tosi nuori.

Mua koko porukas oli vanhempi,

muistaakseni vaan...

Myllyrinne.

Myllyrinne ja sitten toi Mari, joka on sitten äiti.

Joku saattaa olla suunnilleen

samoissa iessä joku kuvaaja, mutta...

Mä olin vierana Joonas Nurman showssä,

noin Anna ja Elias.

Sitten kuitenkin Anna ajattelee,

että ennen nyt kuitenkin katsomaan.

Varmaan sama aikasi ollaan.

Sitten kun näkikin livenä, niin jotenkin sit heidranen aikaan.

Eikä ne ollut mitenkään siis, että

olisi ollut jotenkin...

Varsinkin silloin jääkalkaudella,

muista oli ihan silleen, että ne on lapsia.

Pitäisikö niiden pussoilla?

Ei ehkä. Pitäkää vain kädestäkin.

Mutta se ehkä totta.

Tekin lähenee 30.

Voi onko jo?

Anna on mua siis päivälleen 14 vuotta nuoremmin.

Meillä on sama syntymä päivällä.

Mä täytyy just 43, niin onks hän sit 29?

Niin, et se on, ei ne käy enää nuori.
Se on kyllä oikeasti aikuiset.
Näin no.
Mikäs se on oikeasti aikuiset?
Onko se vaan joku sanonta?
Ei kuäko sekin joku sarja?
Mä en tiedä. Aikuisten oikeasti.
Oikeasti aikuiset.
Se varmaan joku Suomenos, josta ei ulkomaalaista saa.
Niin on.
Varmaan joku tämmöinen näin.
Kuulostaa, kuulostaa.
Se on varmaan tai Helsinki filmin juttuja.
Ei ainakaan mulla.
Miten mä kattelin tuossa?
Mistä tuli sitten?
Hän on nyt hito täällä.
Sä oot tehnyt ihan liikaa juttuja.
Aijaa.
Sitten ennen kauheesti kaikkein näitä.
Rakkaat lapset, olit sinä ideana nyt vaan,
että nyt pitää päästä taas tekemään
siskompetiporukan kanssa.
Se oli yksi syy.
Toinen syy oli se, että
tää äiti tytärsuhde ja sinne sisaruussuhde
on kiinnostanut aina teemana.
Niin sitten haluttiin tätä lähteä pöyhimeen.
Ja miitta oli luonnollinen valinta siihen?
Miitta oli aika luonnollinen valinta.
Kyllä se on kirjoitettu sille se rooli.
Eikö se on esittänyt niitä kaikkea äitiä jossain?
En tiedä, onko se esittänyt kaikkea äitiä.
Niillä oli sellainen näytelmä,
kun kaikki äitiin ja tyttärein.
Niin ja nyt teuu kaikki naapuritia.
Sehänkin aika loput on kaivu,
siitä saa aika paljon vielä.
Kaikki ohi ajat.
Kaikki samassa kaupassa oli jo.
Minun täytyy tässä kohtaa tunnustaa,
että minä en hirveästi tuossa rakkaasti lapsista
voi kysyä yksityiskohtia, kun mä vielä nähdyn.
Mutta mä lupaan, että mä katon.

Ei se haittaa.

Siinä on monta mielenkiintoista seikkaa.

Kuten se, olemme hiljattain.

Mä oin aina niin hirveästi kiinnostanut katsojadatat, vaikka varmaan pitäis, mutta kun mä en koin mitään hyötyä siitä mulle, että mä tiedän, että 29-43-vuotiaa tykkäs tästä naapurihahmosta, jota ei ole siis.

Mutta niin kuin, että mä en ole suora viivaista hyötyä nähnyt kirjoittajalle tai tekijälle näistä.

Mutta nyt muutaman viikon päästä tulee tieto siitä, että mistä syystä 15-29-vuotiaiden katsojaryhmässä tämä on superhitti.

Tämä kyllä vähän kiinnostaa.

On se vähän.

Tämä on yli 40- ja 70-sästä naisesta kertomassa.

Minkä on siis tämä tavallaan munikäsillä ja munäidille?

Joo.

Mikähän siinä?

Ehkä ne haluat tietää, miten niitä iso vanhemmalla on.

Vähän nää siihen, mitä logistiöitä, mutta sitten ne ehkä kerran.

No, mutta sehän on hyvä.

Mutta toihan on juuri se, mitä nyt on haluttu televisiossa pitkään.

Kuuleva media, niin sanotusti, niin noinkinhan ne pitäisi just saada kiinni kattomaan sitten.

Niin.

Mutta tässä ei ole tavallaan mitään semmoista, mikä on just tätä katsojakuntaa.

Ei, eikä se ole kukaan.

Onko sitä esittänyt jotain, teäksä 20-vuotta sitten jotain lastehaa, jotain mistä ne olisi niille niin tai joku tämmöinen.

Ei se niin montaa.

Niin montaa, se ei seelitä sitä.

Seelitä se ehkä eikä joksi.

Mä ajattelin, kun se oli joskus toi, mikä se on se Salkkareissa se, ketä esittää sitä.

Ei aina saarin.

Ei aina vaan siis se poa,

tää alas, mä oon se poa.

Siitä, niin sehän sanoi, että lapset,

siis se oli tämmöinen, että kun

jostain syystä tietynikäiset lapset

rupeas kattoa Salkkareita

ja ne tykkäisi jotenkin siitä haamasta,

että on selitys saattaa johtua siitä,

että hän on dubannu animaatioita,

niin paljon oli sen ääni herättää,

jonkun muiston lapsuudesta, niin monelle.

Se sanoi suoraan, että se saastui siitä,

että se johtuu.

Että ne kuulee ääneen,

niin se on silleen.

Joo.

Tulee, kun semmonen lämmin on lapsuudesta.

Voi olla.

Lähden tiedä tästä.

Niin.

Ja sitten.

Niin.

No, mut se,

se on ihan hauska saari.

Voitko tutustua siihen?

Ajon tutustua siihen.

No mitä seuraavaksi,

kun mä katoin, että sä olet revyyinkin ohjannu.

Miten se ero sitten?

No se on tosi erilai.

No niin, se on.

Se on niin ku,

teatteri on niin ku näyttelijän taidetta.

Että mä,

se mikä siellä on kiva on se,

että voidaan harjoitella.

Joo.

Niin ku viikkot olkulla.

Joo.

Silloin kun mä ohjansin 18. revyyyn kanssa,

sillä mä olin myös pääkäsi kirjoittain,

niin mä ajattelin, että

että tää on ihan loputtomasti tätä aikaa.

Että nyt voidaan niinku miettiä
vai kolme eri tapaa,
miten tän kohtaukset voisit tiä.
Eikä on pakko vaan silleen intuiti olla,
että nyt mennään näin,
ja sitten eteenpäin kolme kuva.

Joo.

Mutta tota,
mutta kyllähän se sitten loppu
kuitenkin se aika ja tuli kiire.
Mutta se on niin ku kivaa,
hirveesti jännittisee,
että miten tästä on hauska,
kun ei voi leikata.

Joo.

Miten se niin ku rythmiä pysyy.

Mutta se,
mun mielestä teatteri,
komediassa teatterissa se
suurin niin ku työ tehdään kästingissä.

Joo.

Et ketä siihen otetaan,
ja sitten siinä harjoitusjakson aikana,
et saada niinku,
nyt on sit kunto,
ja sit se elää omaa elämänsä,
ja ne tekee, mitä ne tekee.

Sitten mä oon.

Se käy vaavommassa niitä,
ja ei nyt se.

Niin.

Tiivistekään.

Aika vähän mä sanoin,
joskus just on.

Joo.

No se on aika yleistä,
sit mä oon hienkään jutellut sanoa,
että se on välillä niin kauhean
sokkimena kattoo sitä.

Niin, kun se on se,
sitten kun ne aika monet oli
komikkoja,
komedianteekijöitä muutenkin,
niin sitten se,

sitä on vaikea vastustaa,
sitä nauroa,
jolloin rupeaa tulemaan niitä lisävitsejä.
Niinpä.
Totta kai.
Niin, ja sitten jokainen näkee
siitä omassa näkökulmasta,
ja tuntee,
sen oman ihanan lämmän,
kun mulle nauretaa,
ja sitten ei näe sitä kokonaisuutta.
No, mä mä sit teatterityöstä kertoo
paljon semmoinen muistamani työharjattelus.
No ja nyt sanot teatteria,
missä olin näyttelijänä,
ja tota,
siellä oli Ohjaaja,
joka oli jo, no,
sanot toskaan,
hyvin vanhempi mies,
ja rupe sulle jo vähän me ehkä
muistin kanssa ongelmia,
ja se,
se oli jotain ihan kamalaa,
mitä me sen rienattiin,
että mä muista aina,
oli se vanhempi mies näytteli,
ja kollegasin sanoo,
ei ressata,
tehdään ensiltä sovitti,
ja sitten tehdään niinku itse halutaan.
Niin.
Ja nii, ja se meni sitten,
että sitten se,
niinku,
sitten jos se tuli valvomaan,
niin sitten piti vähän taas mennä takas siihen,
että nii,
on tämä yhä sama,
mutta niinku ihan kaikki muuta.
Joo.
Hyvää,
ettei näytelmän nimiin.
No,

mikä sulla on seuraavaa?
Mikä sä haluin sitten vielä tehdä?
Jos tästä mä katot,
että sä oot,
että joku sit komi olis kiva,
Suomessa.
En mä tiedä, että tää on.
No mä kuuklaalin paljon asioita.
Voi olla,
että mä myös täytin niitä itse,
proisolle näitä.
Anna haluan tehdä sit komin.
Heikki Viljan kanssa.
Se luki leheessä.
Niin.
No,
miksei sitäkin.
Niin.
Se on haastava laji,
Suomessa,
niinku kaikkia on muuallakin tietysti,
mutta mun mielestä se on Suomessa sen takia haastavaa,
että se perustuu
tommoseen amerikkalaisen ja brittikulttuuriin
ja semmoseen sanailuun.
Niin.
Ja sit se ei ole täällä niin tyypillinen,
niinku elämän muoto.
Ei, kyllä.
Kieltämättä.
Niin, sit tota,
mutta miksei,
mut ehkä vielä enemmän mua kiinnostaa
kansainvälisyys nyt tällä hetkellä,
että mä en suostu uskomaan sitä,
että komediaimatkusta.
Niin.
Mitä helposti sanotaan, että se.
Kysellekin toiseen suuntaan matkusta.
Niin.
Mietit kaikkia luokka-kokousleffoista lähtien,
niin kuin se näin päin toimii.
Miksei toisenkin suuntaan.
Niin, et sit se voi olla,

et se vaatiin semmoista dramaalisempaa
tai rikksellista tai jotain muuta elementtiä,
et se saadaan sillä on niin kuin myyväksi.

Joo.

Että se, ettei juutustellaan
kaaliollaisen pöydän ääressä,
niin ymmärrän, et se ei väittämättä,
mut vielä ihan konseptina myy.

Mut jos siellä olisi murraava.

Niin.

Ja kylmää.

Kylmää.

Kylmää.

Saavalla pilatellaan ruumista.

Ja sitten ehkä vähän semmoinen aikuisten
komedia-elokuva nyt tällä hetkellä kiinnostaa.

Vaikka se on nyt,

sekin on vaikeilla,

ei tällä hetkellä kukaan käy leffas.

Niin.

Mut musta tuntuu, et jotenkin leffa-ideota
saa enemmän läpi.

Tuntuu, että Telkaris on jotenkin
tämän niistä minä.

Niin, siellä on kova kilpailu.

Niin, no niin, et sit leffoja taas

Oon tietysti leffassakin.

Oon varmasti, mutta tuntuu,

et ne on toistaiseksi niin kuin

avoimenpia tällä hetkellä,

eis kuuntele.

Niin.

Nyt on täynnätiäkset, että teuraavat on kuuden vuoden päästä
mahdollista jotain myydä, niin.

Se on totta.

No mut hyvää.

Me puhuttiin jo tuossa aikaisemmin,
että tää voisi olla sun komedia-muisto,
mut se ei ollut, kun sä kerroit sen jo.

Niin.

Odiksi sulla joku sellainen,
tää on mun virallinen kysymys aina
kysyä komedia-muisto.

No mä yritin tätä kauheasti miettiä,

niitä hän on miljoon jo.

Niin, no.

Valitse paras.

Kauhean pain.

No mä valitse ehkä hän sentimentaalisen.

Okei, se on juuri hyvä.

Koska se on ollut semmonen hetki,

että mun elämässä on tavallaan

ymmärrän, että naurun avulla voisi selvitä.

Joo.

Tää on monella tapaa sentimentaalinen.

Tää liittyy mun veljeni, joka on kuollut.

Joo.

Silloin hän oli vielä elossa.

Ja mä olin tosi sairas.

Mä olin yli kuukauden sairaalassa.

Mä olin niinku vakavasti sairastossa

kahdeksan vuotta sitten.

Joo.

Ja mun oli muun muassa

niinku hemoglobi. Mä sairastan siis

endometriosisesta ja ei tarvitse mitenkään

piilotella semmonen

ikävä kroninen

kivulja sairaus, joka aiheuttaa

monenlaisia ongelmia.

Ja mulla siinä oli muun muassa pitkä sairaalajaksoja.

Mä sain verensiirron,

joka kestää tosi kauan,

kun sitä tiputetaan sitä verta.

Ja mä olin aika huonossa kunnos ennen

sen aikana tajusin, minkä takia

piihtäät vetää hemohesiä.

Koska se siis todella siitä tuli semmonen

euforinneolo. Mutta sitten samalla

mun veljeni

oli siinä

vieressä koko sen ajan, kun sitä

tiputettiin sitä verta mulle ja kertoi

viitsejä.

Ja ne oli siis aika huonoja.

Ihan silleen niinku Suomen ja Ruotsan

norjalanen tyyppisiä.

Mutta ja se niin vaan niinku hauskuutti

mua semmosessa tosi ankarrassa
ja tosi pelottavassa tilanteessa.
Siinä pitää esimerkiksi alustarkkaila, että
kiekko sun elimisto jonkun toisen ihmisen
verta. Siinä on kaikkea sellaista
jännää. Mutta samalla kun se niinku
euforia siitä, että mun hemoglobiin
nousee silleen kohisten
se tapahtu ja sit mun veljeni kertoi
niit viitsejä, niin se oli niinku se kohta
kun mä enkä keräy no siis
nauroin ja sit mä uskoin
tähän, että mä selviin tästä.
Niin se oli, se oli nyt ehkä se
minkä mä nostasin tässä kohtaa kärkeen.
Se koski ehkä myös
koko sitä sairaala-aikaa
että kun on, se on tosi pitkäaikaalla
sairaalaisu, niin
mun esimerkiksi huonekkaveri,
niin sillä oli siis mun asar ja syöpä
ja se tuli mun jälkeen ja lähti mun ennen sieltä.
Ja mä olin niinku ihan
helvetin kauan siellä.
Niin tota, niin siidesti tosi monenlaista
niinku sairaala-komediaalaka
kehittelemään päässänsä ja muuta.
Niin se oli niinku tapa selvitä
kun mä niinku konkreettisesti ymmärsin,
että sillä et mulla on tää kyky,
että mä voin nähdä näissä tilanteissa,
mitkä on kamalia.
Niin joskin tän hauska on, niin mä selviin tästä.
Ja sit se tuo
vertaistukea ihmisille
jotka on samassa tilanteessa, että uskaltaa.
Kun sehän se on aina paha,
että mä sanotaan, että miten ei tommoselle
voi nauraa, että nyt mennään liian pitkälle
ja se, että kun en mä usko, että
kukaan ihminen, joka siinä tilanteessa,
niin on kieltäytyys nauramasta.
Sehän siis päin vastoin,
se antaa sen niinku helpotukseen siitä,

että tää on tämmöinen tabu,
minkä voi riikkoa, että tästä ei saa
puhua. Sitten se on vaan tärkeätä, mistä näkökulmasti
auru tulee.

Tää oli paras komediaan muistumaan
aika varmaan.

Tää oli hyvä, vaan itse sit parhaan.
Siin, koska se, mitä sä yrittäen aikaisemmin,
se häljää huonoa.

Niin, tää oli sillä tunteellinen.

Tää oli hyvä, hämmöiset, ne on hyviä.
No pakko nyt, nyt se tuntuu hassulta,
kysyy muutamaaan, kysynyt joka vieralta.

Mitä sä haluisit suositella ihmisillä?

No niin.

Laitoin ku olemme suot tästä käviä?

Laitoin.

Ja mä just mietin tätä, että
suositteleks mä oikeesti niitä asioita.

Veren siirtoa ja hemoheessa.

Esimerkiksi sitä, että jos pääsitte
siihen tilanteeseen, tuntuu hyvältä.

Sitten

avantua suosittelen.

Niin, sä oot avantohullu. Niin,
te käyttäjät aina.

Idan kanssa käydään.

Mikä, mä oon Grissäkin arvanut käymään.

Se on

tosin koukuttava,
että se on toisiksi parasta
ilmahdotteita.

Veren siirron jälkeen.

Ensimmäisenä veren siirto
avantua.

Kyllä mun mielestä se, että
jos

kaikille ottaa koville täältä alvikaus,
niin siitä on tullut asiaa,
jota odottaa, että se harmittaa
kesässä.

Ei ole riittävän kylmää vettä saatavilla.

Mun mielestä se on kesäsiinkin,
ja sen verran kylmää, niin se on just soping.

Mä oon tosi huono nois,
mutta täytyy ruveta kohta.
Sitä mä suosittelen.
Mä oon seissu avannas reisiä myötä,
mä en uskatanut näkykyä.
Se oli semmoinen matala.
Sitten mä tulin pois, että ne ainakin sattu jalkoja,
mutta sit kyllä tuntuu semmoinen,
että tää se varmaan on.
Sitten katsotaan, kaikille ei tullut sitä.
Mulla tulee tosi voimakas seufori,
että se on oikeesti
kutsuttava, että sen takia on sinne mennä.
Mä siis saatan kävellä räätä,
saataisi kaksi kilometriä pikku koskelle.
Jotta mä pääsin sen semmoinen.
Kuultti siihen pikku kosken saunasevan.
Okei, Aatu.
Mä oon nähnyt Aatu.
Aatu menee saunassa.
Se onnossa, Aatu onnossa.
Hei, kiitos.
Ollaaksepä käsitelty kaikki?
Haluatko joku sellainen fiilis,
että nyt unohtuu joku tätä?
Tää on hirvittävä häpeä vaan.
Joo, mutta jos se on yhtä erbottaa,
niin mulla onkin hävettä.
Ei sun puolesta siis vain ittenin puolesta joka kertaa.
Ja vähän renkoska.
Tuskin annan ohallakaan, ettei sinne etä.
Ei jos sinne etään.
Mutta kiitos Anna. Kiitos paljon tästä.
Kiitos kun pyysit.
Ei mitään tervetuloa uudestaan sitten,
kun olet voittanut lisää Vellapalviin.
Mutta hei, kiitos myös
katsojakuuntelijat ja muut.
Tämä oli vitsit, siksään podcast.
Uusia jaksoja tulossa lisää,
niin muista tilata tää,
vai miten se nyt menee jostain.
Mä ymmärtäisin, ettei sinne painaa jotain nampia.
Sitten saat tiedon, kun uusi jakso tulee.

Kiitos.